

EGODNJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 25.

V sredo 18. rožnika.

1851.

Kaj je poglavitni uzrok mlačnosti v veri, in kako je pomagati?

(Po češkim.)

Od vsih strani je slišati obžalovanje in tožbe, vera vpada, vera omaguje, in zlasti po mestih se zanikernost v veri širi in kakor povodenj se valijo v človeštvo žalostni nasledki nevere in mlačnosti v božjih rečeh.

Takih tožb ne boš le od gorečiga kristjana slišal, ampak tudi od prostiga človeka, kateri si ne da odvzeti, de kjer ni vere, ni pobožnosti; tam razujzdanost vlada, tam blagor občinstva hira. Od kod je ta upad vere, od kod taka zanikernost? Sej so vender nekde ljudje vero čislali, in jo cenili, de bi bili svoje življenje zanjo postavili! — Od kod pride zdej taka mlačnost, to omagovanje v veri, se sim ter tje poprašuje. Nekteri stavijo uzrok v to, nekteri v to, — poglavitni uzrok pa je — v družini ali familii. —

Družina je tako rekoč ognjišče vsiga življenja telesniga, kakor duhovniga, v njej se krepost in sveta vera, v njej se pa tudi strasti in nevera vkoreninijo, in po njej se širijo. Družina je studene, od koder ali obči blagor, ali obče zlo izvira; torej velja tukej pravilo: Kakoršne so družine, take soseske. Ako ni vere v soseski, se že lahko ve, de je tudi pri posameznih družinah ni, ako je pa vera v soseski, pride od tod, ker je tudi v družinah, iz kterih se v soseske izide.

Poglejmo zdej na družine in pomislimo, kaj se tam navadno godi, in kaj bi se goditi imelo, in sodimo po tem, kaj je vzrok mlačnosti, in zraven kako bi se pomagati zamoglo, de bi zanaprej bolje bilo.

Človek, pridši na svet, se preda kakor ud božjiga kraljestva starišem v ohrano, de bi oni svojiga mladiča k Bogu njemu odločenimu namenu po Jezusu in njega cerkvi pripeljali, kateri je naše zveličanje. (1. Tes. 4, 3.) Od napeljevanja, izreje, pogovorov in izgledov starišev zdej vse zavisi, — njim je dete čisto izročeno, in nobeden ne more vanj včinovati, razun z njih dovoljenjem.

V varstvu in ohranitvi starišev krepča se njega duh in telo; in kakor se v njem moč življenja zmiraj bolj vterduje, se vterduje tudi duh, ki v rodu veje, kteriga se je z maternim mlekom navzel. Kakoršen duh vlada v rodu, v takim duhu zraste tudi dete, — perve in nar globokejši vtise in zaumene dobriga in pravice, kakor tudi hudiga in krivice, zadobi v rodu, kateri se njegovi duši, kakor podoba v mehke vosek, vtiskujejo; kar vidi pri stariših, kar sliši pri stariših, to mu je pravilo, po kterim se ravna. De bi tedej prav kristjan postalo, živa podoba božja, je izobraževanja potreba, in to ima priti od starišev, rejnikov, varhov: oni morajo življenje vere z besedo in z izgledam v njem buditi, podpirati, utrditi, de bo cepljenec božjiga verta se razvil, pognal, cvetel in sladek sad prinesel. — Ali Bogu bodi potoženo! kaj se pogostama, posebno v mestih najde? Kakšen živelj tukej pri družini vlada, kakšne navade, kakšne postave tam veljajo? Ni treba ravno oistro pogledati, že vidimo, pa ne vere ne pobožnosti, ampak poželenje oči, poželenje mesa in napuh življenja vidimo tam vladati, kar pa ni od očeta luči, tedej tudi k njemu ne pelje ne očeta, ne matere, in tudi otročiča ne. Namesti, de bi se kersansko življenje v otročiču budilo, se budi življenje spačenosti, nečimernosti, in razujzdanosti s svojimi polepsanimi imeni. Od Boga se dolgo nič ne podučava, in čut deteta se v nekaj čisto inakim njeguje, sladkosti gospóda ne okusi, desiravno gospod majhine k sebi kliče, ker njih nedolžne serca zares nar ložej do njega pridejo.

Dete raste, se nekaj poduka v sv. veri doma nekaj v šoli nauči; ali kaj pomaga, ko imajo kersanski nauk le kakor predmet, kteriga se mora nekaj, kakor od družih reči, znati, ne pa kakor reč življenja. Nje seme se v šolah in cerkvah vseje, katero naj potem v družini klije in človeka tako deleč pripraviti, de človek človek postane — živa podoba božja; — ali kmalo ga osat očetove nevere in materne vnemarnosti zaduši, ker beseda samo vleče, izgled pa potegne; in čiga izgled se bo močnejši in globokejši v serce deteta vrinul, kakor ravno starišev, na ktere mu božja beseda kaže? Oni so mu živa podoba vsiga; kar jih vidi storiti, to ima za

dobro, dovoljeno; kar jih vidi zanemariti, tudi njemu ni mar, in ne daje rečem druge cene, kakor jim stariši dajejo, njih življenje je navadno tudi njegovo življenje, in tudi v možati starosti se ravna po tistih zaumenih, ktere si je v svojih otročjih letih pri svojih prilastil, le malokdaj, in le z težkim trudam in premaganjem od njih odstopi. To spričujejo tudi bukve prigovorov: „Ako se je mladenec na svoji poti tudi postaral, je ne bo zapustil.“

In tukej se nam nar očitnisi kaže uzrok tega zla, ktero je mlačnost v veri in nejevera. Otrok postavim, sliši sicer v poduku sv. vere, de se mora z nar veči častjo od Boga govoriti, de ga mora vsak dan moliti za vsak dar govorniti, za vsako reč se mu zahvaliti — z besedo, on je v šoli napeľjevan k pobožnosti in ponižni molitvi, — tode on ne vidi ne očeta, ne matere moliti, ne kteriga družiga; mati mu sicer veleva, de naj moli, sama pa ne moli. K jedi se usedeta oče in mati brez molitve, kako bo, za božjo voljo, otrok molil? — Kako bo posvečeval praznike, kteri so očetu in materi delavniki; ktere oče in mati ne posvečujeta? Ker vidi, de so jim ti dnevi dnevi razujzdanosti, bodisi očitne bodisi skrite. Kako zamore otrok k spoznanju cerkveniga duha priti, kako njega mehko serce cerkvi čast skazati in k spolnjenju njenih naukov se pripraviti, kako divjo poželjivost z zatajenjem sebe samiga zaježiti, ker vidi in sliši, de stariši sami za cerkvene zapovedi ne marajo, de jim je petek ali svetek enako, — ker vidi same stariše nar svetejše dolžnosti opuščati, in vezi, ktere vse ude cerkve med seboj in s cerkvijo vezejo, zasmehovati!?

Otrok sliši pri kersanskim nauku: To cerkev, namestnica božja, zapoveduje, ktero je Gospod slusati ukazal, in kdor je ne posluša, bodi kakor nejeverniki in očitni gresniki. Morebiti se ustraši otrok vsačiga taciga prestopka, in ima dobro voljo vse spolniti, kar Jezus Kristus po svoji cerkvi zapoveduje, pa pride domu, ter sliši kako se oče in še celo nektera mati temu le posmehuje. Ako se otrok morebiti tacimu zaderzanju ustavi, se mu pravi, de to ni noben greh, in k temu se pristavi se nekaj od neumnosti, od srednjiga veka, od trapastih ljudi, od duhovnov, de le strasijo, in jih kakorkoli bodi pričo otroka grajajo. — Kako more tukej zaupanje do cerkve v otročjim sercu se razviti, kako zamore pobožnost se vkoreniniti?! Gorje in gorje vam takim starišem! ali se spomnite mlinskiga kamna, od kteriga Kristus govori, de bi bilo boljši za vas, si ga na vrat privezati, in v globočino morja se potopiti? — Pa kaj moram reči še le od svetih skrivnost? Kje se mora sveta želja po njih zbuditi, ker otrok pri svojih lastnih stariših zanikernost, mlačnost, ali celo nevero vidi, ker lastni stariši poti do njih ne le ne pripravljajo, temuč s svojim zgleđdam zagrajujejo? Oh kako zamore od Boga oznanjena vera serce otroka presiniti, in s svojimi dražimi zakladi obdarovati, ker v rodovini nič enačiga ne najde in se mu zraven se dan na dan take reči predstavljajo, ktere zamorejo ves pobožni čut v njem zadušiti? Kako zamore sv. vera v sercu otroka rasti in se razrašati, ker sami stariši osat dvomljivosti in vneemarnosti v njegovo serce zasejejo? Iz taciga ravnanja starišev nič družiga priti ne more, kakor, de otrok, bolj ko odrasa, bolj z nezaupnostjo na vse gleda, kar se pobožnosti tiče, in de poslednjič se to dvomi, kar so stariši spoštovali in verovali, in tako skrit ali očiten hudobnež postane. Tako raste otrok, doverši šole (ako jih je obiskoval),

postane mladenec — lulika pa, ktero so sami stariši v njegovo serce vsejali, — ni pozebla, ampak se dobro vkoreninila, osat ni vsahnul, ki so ga sami stariši vcepili, ampak močne mladike pognal, in že sad prinesel — nezaupnost in sovražstvo do cerkve. Nauk in obnašbe cerkve so mu zoperne, in nič več, kakor samo en korak ne manjka do popolne nejevere. —

(Konec sledi.)

Duh in čerka.

„Duh oživi, čerka ubije“, uči sv. pismo. Ta resnica se je undan v veliki banji na Oggerskim vnovič poterdila. Neki uradnik je naročil sebi podložnim občinom, de naj pisane ukaze po čerki razumevajo in čerko za čerko spolnujejo. Umerje pa v neki vasi ubog delavec, in soseska mu ni pervolila ne zvoniti ne na pokopališe ga pokopati, dokler ne plača odmene (takse), ktero v ti reči soseska ima. Uboga žena se oberne na g. uradnika, kteri, uslišav njeno prošnjo, soseski ukaz napiše, de naj to ženo brez plačila pokopljejo. G. uradnik se je bil zmotil in je v naglosti ženo namesti moža zapisal, in priprosti kmetje, razumeči ukaz na tanko po čerki, so hotli s silo živo ženo pokopati, — le z velikim prizadevanjem jih je učnik od te grozovitnosti zderžal.

Tako se ubijavne čerke marsikod tudi drugi derže, pa pogosto ne iz prostosti, ampak iz hudobniga serca, in le takrat, kadar je njim na roke. Med take grekmetica, ki se je pertožila, zakaj de gruntna gosposka kej od kmetov tirja, ker je v sv. pismu pisano: „Dajte cesarju, kar je cesarjeviga,“ od grofov in družih pa nič ni! Po takim modrovanji bi ona utegnila tudi posla na koncu leta odpraviti, rekoč: v evangeliju sim le od cesarja slišala brati, od tebe ne; le pojdi, — nič ne dobiš! Tudi svoje starše bi utegnila ona s tem odpraviti, ter bi sama pojužinala kos kruha, ki je njim odločen. — Koliko je pa naukov in zrekov v sv. pismu, kteri so slepimu modrovanju kmetice nasprot, kterih pa ona noče ne po čerki, ne po duhu razumeti; — p. od tistiga poslednjiga vinarja, od pokorsine do sleherne oblasti i. t. d.

Škofje katolske cerkve.

Rimski deržavni kalendar za leto 1851 popiše stan višjih vizarjev katolske cerkve tako le:

Za sv. očetam Pijem IX. je 67 kardinalov, namreč 6 kardinalškofov, 50 kardinalmašnikov in 11 kardinaldiakonov; 3 diakonije so prazne. Nar stareji kardinal je Karl Oppizzoni, nadškof v Boloniji, rojen v Milanu 15. aprila 1769, kardinal od 26. sušca 1804; nar mlaji Melhior Diepenbroek, knezoškof v Breslavi. — Nadškofij je v Evropi 104; tih ima Laško 46, Francosko 15, Prusia 2 (Keln in Pozna), Bavaria 2 (Munik in Bamberg), Baden 1 Freiburg, Avstria nemška 5 (Solnigrad, Praga, Olomue, Dunaj, Gorica), ogerska 3 (Ostrigon, Erlav, Koloča), dalmaška 1 Zader, gališka 3 v Levovu; Špansko 8, Irsko 4, evropejska Turčija 4, Portugal 3, Rusovsko 3 (Varšava, Mohilev in?) Gerško 1 (Naksos), Jonski otoki 1 (Korfu), Angleško 1 (Vestminster), Belgia 1 (Meheln.) Pod timi 104 nadškofijami je 427 škofij. Dalej je 78 škofij povirno pod papeževim stolom, namreč: 4 nemške (Breslava, Ermeland, Hildesheim in Osnabruk), 4 švajcarske (Basel, Kur, Losan - Genf in Sitten), 2 španski (Leon in Oviedo),

Helm v Volhinii, Malta in Nikopl v Bulgarii; vse druge v laških državah. — Ako se perstejejo še škofije v zgornji Afriki in na špansko-portugalskih otokih, ktere so pod evropejskimi nadškofijami, kakor Algier, Ceuta, Angola, Tanger, Sv. Jakob na zelenim Berdu (Capverd), Tenerifa, Kanaria, Guadelupa, Martinika, jih je 609.

Apostolskih vikariatov in prefektur, ki so pod varstvom propagande v Rimu, je v Evropi 18; 8 angleških vikariatov so papež v l. 1850 v 12 novih škofij spremenili. Vikariate oskerbljujejo papeževi poslanci v Monaku in v Hagu, in po imenu škofje prefektore prosti mašniki, kterim so posamezni misjonarji perdani.

Tacih prefektur je nar več v Azii, namreč 47; od tih jih je 28 v Kini, Siamu, Kohinkini, Tonkinu i. t. d.; druge so v mali Azii, Alepi, mali Armenii, Perzii in jutrovi Indii, vsih 16. Afrika ima 14 vikariatov in prefektur, v Abisinii, srednji Afriki, Berdu dobriga upanja, v Kongu, Egiptu, Guineji, Maroki, Senegalu i. t. d. — V Ameriki je 8 vikariatov in prefektur, Kajen, Kurasao, Jamajka, Bahamski otoki, angleška Guiana, Nova Mejika, Sv. Peter in Mikelon, Surinam in v združenih državah proti jutru za gorami imenovanimi Roki Muntains. Južna in srednja Amerika imate 10 nadškofij in 41 škofij; nadškofije so: Sv. Salvator v Brazilii z 9 škofijami, Venezuela z 2, Guatimala s 4, la Plata z 8, Kuba z 1, Sv. Jakob v Kiliu s 3, Lima s 5, Kvito z 2, Sv. Fide di Bogota s 6, Sv. Dominik z 1 (Portoriko). Severna Amerika ima nadškofje v Mejiki, Novim Orleanu, Novim Jorku, Baltimoru, Cincinatu, Oregonu, Kvebeku, Sv. Ludoviku (Misuri) in v Portu d'Españ na Trinidadu, vsih 9 z 49 škofijami. Vsih ameriškanskih škofij je 90, nadškofij 19. — Oceania ima 2 nadškofii Manila in Sidnei, 11 škofij in 9 apostolskih vikariatov.

Ime patriarhalskih cerkva imate v keršanskih državah samo 2 v Benedkah in v Lisabonu. Jutrovski patriarhati so gole imena, kakor Carigrad, Aleksandria, Antiohia lat. reda. V Jerazulemu je latinski patriarh od l. 1847 gosp. Valerga. Drugi patriarhati so Melhitov v Antiohii, zdaj v Damasku; Maronitov v samostanu Kanobin v Kesruanu, Sircov v Alepi, Kaldejev v Mosulu (Babilon), ciliskih Armencev na Libanu, in zadnjič španski patriarhat za večerno-indiške posestva. Sestere patriarhalske cerkve v srednji Azii in nadškofijske cerkve Babilon za Latince, Carigrad za Armence, Jeruzalem za Sirce, Smirna in Goa imajo 53 škofij pod seboj. — Vsih nadškofij s patriarhati, ki niso same imena, vred je tedaj 136; od tih ima Evropa 104, Azia 11, Afrika (Aleksandria) 1, Amerika 19, Oceania 2, vsih škofij je 763; od tih ima Evropa in nektere sela v zgornji Afriki 609, Azia 53, Amerika 90, Oceania 11, tako de je po celim svetu vkup 899 škofijskih sedežev.

Imena škofov od mest, ki so pod oblastjo nevernikov (in partibus infidelium) imajo papeževi poslanci, ki morejo vselej nadškofje biti, pomočniki nadškofov in odročnih škofij, in nekeri drugi možje. Tacih nadškofov je 31, škofijskih imen in partibus je 372.

Poslednjo uro človek drugači misli.

Bogati menjavec M. J. v Janovi (Genovi) je z dnari na vse viže podpiral sovražnike svete vere. Soznanil se je z Luteranko S. sebi enako in bogato, in jo je hotel v zakon vzeti. Tirjalo se je pa od njega, de se mora svoji cerkvi odreči in očitno luteran biti. M. J. je bil berž perpravljen storiti, kar se je iskalo. Pošljejo tedaj po g. M. Berta, protestanski pastolja, de naj pride novoverca prejet v svojo občino. Ali Bog, usmi-

ljeni Oče, je bil drugači odmenil. Menjavca M. J. je še tisto uro huda bolezn popadla in na smertno posteljo vergla. Nesrečnemu zaslepljencu zdaj ni bila mar nova vera, ker ravno de je še čas imel, se spametovati, svojo vest sprasati, ter se previditi s tolažilam, kteriga sv. katoliška cerkev deli umirajočim. — Poslednjo uro še marsikomu misel pride, de je večnost večna, de kakor drevo pade, tako bo obležalo. V serce pa boli, ker se le prerad tudi pregovor spolne: Kakoršno življenje, taka smert.

Čudin tat.

V Pragi v Karlinskem predmestji, kakor je znano, se zida zala cerkev v čast slovenskih apostelnov ss. Cirila in Metoda, za ktero se pomočki po vsi deželi nabirajo. Celó Praški jetniki so v svobodi živečim v ti reči z lepim zgledam posvetili, ker so svojo zbirko za božji dom v Karolin poslali. Nekiga rokodelca, kakor on sam „Blahovestu“ piše, je to lepo djanje keršanske ljubezni ginlo, in začne misliti, kako bi tudi on kaj h Karolinski božji hiši perpomogel. Ker so mu ravno jetniki po glavi rojili, sklene, de bi tudi on začel zmikati in krasti, in bo zmikavšino v Karolin postal, kakor uni jetniki. On pa ni mislil ne sebi, ne bližnjimu, ne svojicam nadleže delati, vender je hotel tat biti, in tatvino Bogu darovati. Hranilček za tatvino je imel pripravljen; tedaj je začel svoje tatvinsko delo. Zazelelo se mu je, iti v glediše; — tu ti perve perložnosti k tatvini; on grosiček zmakne, v hranilniček verže in doma ostane. Drukokrat ga zamika v družbo iti, v kteri bi bi bil marsikter krajecar zajuzinal; on ga je pa svojimu poželenju umaknil, in v hranilček smuknil. Vtretje se mu je zljubilo nekaj kupiti, brez česar je lahko živel. On to izmakne svoji pohotnosti in v hranilček verže. Četertič, ko so drugi pustni torek Kurenta obhajali, in zvečer s težko glavo domu kimali, je naš rokodelce v svoji delavšnici tiho delal in pridelik zvečer v hranilniček djal. Tako je on, kjer je le mogel trojaček ali križaček izmaknil, in res pravi zmikavt bil. Mno go ni mogel ukrasti, ker je ubožčika okrajal. Zdaj tedaj pošlje ta dar v Karlinski dom, kakor ga je iz hranilnice iztresel, in ga tudi štel ni, ker noče, de bi levica vedila, kar je desnica storila. „Blahovest“ pristavi k temu listu, de je 1 gold. 18 kr. po ti poti Karlinski dom prejel. J.

Dopis iz Amerike.

Naš rojak, častiti gospod misionar Franc Pirc, so v Arbrecrochu v več. Indii (Ameriki) 2. maliga travna tekočiga leta do svojiga prijatla, prečastniga g. Fr. Vojškata, kamniškiga dekana, ki so pa že 21. grudna pr. l. umerli, pismo poslali, iz kteriga tukej imenitnisi verstice sledé:

„Z veseljem Ti naznanim, de sim, Bogu bodi hvala, še zmiram zdrav, in de tukej prav zadovoljno živim. — Ene leta sim bil v francoskim misionu Saut de St. Marie; potem sim v treh letih per divjakih Otchipwo ob zgornjim jezeru več veselih misionov napravil, kjer je Gospod moje delo posebno blagoslovil. Ali leta 1841 so me moj škof v Mihigansko državo k divjakam Otawa poklicali; ker sim torej svoje ljube Otchipwe zapustiti mogel, sim jim družiga misionarja, dobriga jezuita O. Choneta, perdobil. Od tega časa sem se vedno per Otawa-tih trudim, kteri v tem obsirnim misionu v 8 podružnicah živé, ki so po 300 milj sasebi. 1000 — 1200 milj je treba prehoditi, de se te

ovčice enkrat ali dvakrat v leti obisejo in preskerbē; iz česar se vidi, da delo moje moči preseže. S posebno božjo pomočjo pa sim že več del vse te divjake spreobernal in kerstil. zavolj tega zdaj vse raztresene ovčice zbiram, da bi jih v 4 misione spravil, kjer sim že 2 novi cerkvi napravil, ki jih bom prihodnji mesec žegnal; upam pa, da bom prihodnje poletje dve drugi novi cerkvi s pomočjo ubozih indijanov iz lesa naredil. Opravilo tega misiona je tedaj le: perdoobljeno ohraniti. Ze dvakrat sim svojiga škofa v Detroit-u prosil, da bi smel pri divjakih Winebergo in Menomini ob Missisipi-tu nove misione napraviti; ali prošnja ni bila uslišana, temuč reklo se mi je, da naj tu ostanem. Zgodi se božja volja!

Tudi g. Baraga v svojim misionu, ki si ga je iz spreobernaljenih ajdov naredil, neutrudljivo dela ob zgornjem jezeru, in se veliko peča z indijansko pisarijo.

O. Oto Skola, tudi goreč misionar iz Krajn-kiga, oskerbuje stari Baragov mision v Lapoint-u ob zgornjem jezeru.

G. Godec vodi velik nemšk mision na novim Vest-falskim v Mihiganski deržavi, in g. Skopec se kot popotin misionar med več nemškimi soseskami v Pittsburski škofiji v Ohajski deržavi prav jako obnaša.

O. Ivo Levic pa, dobri pobožni misionar, ki je v nemških misionih v Pensilvanski deržavi tolikanj dobriga storil, je preteklo jesen Ameriko zapustil, med svojimi duhovnimi brati v Evropi, kakor pravi, samiga sebe k zadnjimu popotovanju v večnost bolje pripraviti.

Gospod Mraku sim 4 soseske svojiga misiona: Laeroix, Midletown, otok Biber in Manistic v skerb prepustil.

Tako nas je še 6 krajskih misionarjev, ki se v severni Ameriki trudimo. Kako lahko nam bi Ljubljanska škofija še 100 mladih gorečih duhovnov v pomoč poslala ali pa tudi 50 še močnih penzionistov ko učnike v naše mlade semeniša dala! Kolikanj dobriga bi iz tega priti utegnilo!

Nasa sveta vera se v vsih zedinjenih deržavah silno množi, ker se jih vedno veliko spreoberne in ker jih vedno sila veliko iz Evrope semkej pride. Zetev je res velika, ali delavcev je malo! —

Razgled po keršanskim svetu.

Turško. O. Filip Pašalić, iz reda sv. Franciška, je dobil od turškiga cesarja v dar kos dežele v mali Azii, da naj jo naseli s katoliškimi deržinami iz Bosne. Ondi se bodo tudi pobožni Franciškani samostan zidali, ter napravili katoliške seliša, v kterih bodo oni duhovni pastirji in tudi pomočniki gospodarskiga napredka.

— V turškim cesarstvu je okoli eniga miliona katolicánov; izhodnih razločencov je 13,750,000 duš. Kolika žetva, ko bo luč spoznanja med nje posvetila!

Iz južne Amerike. Braziljanska vlada se je polastila cerkvenih posestev, in sama splačuje duhovne, kakor se ji ljubi, in jih popolnoma v svoji pesti ima. Še veliko večji škoda je pa, da si je vlada prilastila, duhovne in škofe vmestovati. Po takim pridejo na škofovske stole možje, kterih ne čisla ne ljudstvo ne duhovstvo. Pečavniki namreč malo gledajo, če je njih ljubljenje pravi duhoven, ali ne: oni ne vedo nič od pravil v listih sv. Pavla do Timoteja in Tita. — De pa pod vravnanjem tacih škofov in duhovnov kraljestvo Božje ne more veselo rasti, je očitno. — Sicer se zamore še pristaviti, da imajo v Brazillii zamorski suznji več svobode, kot verni katoliški duhovni. Tako pišejo angleške novine „Tablet.“

Greško. V Atenah je hotel neki sanjar Kairi novo vero učiti, kakor Rongeanci; vlada ga je na neki neznamenitin otok odpravila, kjer zdaj samotno živi.

Iz Rima, 31. vel. travna. Dnarje, kteri so se za papeža po celim svetu zbirali, ko je bil v pregnanstvu, obračajo sveti oče v olepšanje cerkva in v podporo ubozih. Ni je cerkve ne klostra v puntu poškodovanih, da bi k njih popravi ne bili sveti Oče lepiga števila denara dali. Silno rajdo bi jih bilo, ako bi vam mogel vse ošteti. Zmed teh je dobila cerkev sv. Pavla trideset tavzent škudov k popravljenu razstreljeniga čola ali sprednjiga lica. Tudi so vložili sveti Oče dve zakladnici (štiftingi) v rimskim semenišu za mesto Subjako. Oznanovavei (misionarji) vživajo od svetiga Očeta vsako mogočo podporo. V svoji očevidni Sinigalji so založili sveti Oče dobrodeljno napravo. Mem tega so premnoge rodovine v poslednjih prekucijah obožale, ktere iz papeževe dobrotnosti pomoč vživajo. — V četertik 15. vel. travna se je učivna (akademija) katoliškiga verstva zopet odperla. — Duhovstvo v papeževih deržavah bo konec tega mesca vložilo memoredin davek, s kterim je obljubilo deržavni zakladnici v pomoč priti. Ta davek znese pet od sto čistih dohodkov in tedaj ni ravno majhin. — Take spodbudljive novice ima „Vid. dennik“ iz Rima, ktere so v stanu v bravcu marsiktero dobro misel obuditi.

— Učeni mašnik in slovesni pisavec Avgustin Theiner je imenovan za vodja (prefekta) skrivniga Vatikanskiga hraniša (arhiva). Pomljivo je, da je imenovan gospod rojen Slezán, od kteriga se „Blahovest“ nadja znamenitnih reči v razsvitljenje cerkvenih zgodb med severnimi narodi.

Francosko. Glasovitni godec in glasovirnik C. Herrmann se je dal kerstiti in je v Montpellier-u v kloster stopil. Njegovo klostersko ime je: brat Avgustin Marija de St. Sakrament.

Iz Vratislava. Mladi Robert Spiske je še le četerto leto duhoven, in je že pet sto protestantov h katoliški veri spreobernal. V dan Kristusoviga vnebohoda je zopet devet in dvajset protestantov stopilo v katoliško cerkev.

Iz Ipave. „Videnskimu Denniku“ se piše iz Gorice: „V saboto je skočil šivár, po rodu nemeč, v reko Ipavo. Žganje, ktero ga je ob zdravje in zaslužek pripravilo, ga je k temu samomoru pripeljalo.“ — Nesrečno, peklensko žganje! koliko jih je že pomorilo, koliko pogubilo; vender se na Slovenskim ta satanska pijača zmiram bolj razširja — zlasti pa zdaj, ko je vino dražji. Novi gospodje župani, ki so persegli za prid svojih županij skerbeti, bi zamogli v ti reči kej pomagati. Ker vsaka županija mora svojo denarnico imeti, naj bi se žganjarjem naložilo, toliko v županijsko denarnico plačati, da bi jim volja presla, s tem peklenskim smradam duše in telesa ljudem moriti. Vlada bi mende zoper to nič ne imela, ker je tudi njen namen, prebivavce osrečiti.

Darila za čast. misionarja g. Dr. Ignacija Knobleherja.

Od poprej	286 gld. 33 kr.
Gosp. M. iz R.	5 „ — „
Skupej	291 gld. 33 kr.